

Σ Ω Σ Ε Μ Α Σ ! *

---- . ----

Κάτω στού Βάλτου τά Χωριά,
 -μετά 'πο την Καλαμαριά-
 ό Ιουστίνος φτάνει πάλι,
 για το μαύρο μας το χάλι!
 [[ή/φέρνοντας το μαύρο χάλι]]
 [[ή/κουβαλώντας μαύρο χάλι]]

Γλιτώσαμ' απ' τον Πασαλή.
 Έκαμε χρόνια να φανή.
 Και οί δύο τους -νάτους πάλι-
 θα μάς είναι στο κεφάλι!
 [[ή/θα μάς πρίζουν το κεφάλι]]

Ό Λύκος ίδιος στή μορφή,
 ΠΟΤΕ το «Χούϊ» δέν λησμονεί!!!
 Μόνο «τρίχα» αυτός αλλάσσει,
 όλους για να ξεγελάση.

Δός μας, Θεέ μου, υπομονή.
 Και κάνε, «θάμα» να γενή,
 είς τη γή μας να μη φτάση,
 και αλλού .. άς κάνη στάση.
 [[ή/ και αλλού πιά να γεράση.]]

Υποσημείωσις: *Πληροφορηθέντες, / καί άμεσα αντιδράσαντες οί έν τοίς Παραλιμνίοις, τήν ώς «**Βουκόλου!**» επανάκαμψιν Ιουστίνου Μπαρδάκα, //τούσδε «έπλεξαν» τούς στίχους, οίτινες, προσαρμοζόμενοι καταλλήλως, δύνανται να «εκτελεσθούν-αποδοθούν» υπό την γνωστήν Πατροπαράδοτον, Ελληνοπρεπεστάτην, Δημώδη Μελωδίαν: «**Κάτω στού Βάλτου τά Χωριά**»(!), την τού «**Τσάμικου**» Ρυθμού εκπροσωπούσαν ρωμαλεότητα, όστις (Ρυθμός) «**Αδούλωτον Φρόνημα και Ελευθερίαν**» διαχρονικώς επιμαρτυρεί, // -διά των σταθερών βηματισμών, / βαθέων εδαφιαίων αγγιγμάτων διά των παλαμών τού εδάφους και αποτινάξεως τής κόνεως διά κροτήσεως των παλαμών σκληραγωγίαν μηνύουσαν, / καθισμάτων καί ανακλίσεων δι' αυτοδυνάμου ανορθώσεως δηλούσης παντελή απουσίαν μαλθακότητος, / περιστροφών ελίξεων ακροβασιών ανελίξεων και ισορροπήσεως ικανότητα τού δύνασθαι διαπεράν

δαιδαλώδεις ατραπούς-καταστάσεις καί κατορθούν το ίστασθαι, / εκτινάξεως των χειρών μετ' απεχθίας αποσειόντες και απαλλάσσοντες αυτάς εξ ανεπιθυμήτου βάρους μακράν τούτο απορρίπτοντες, / θωπείας τής φούντας και αποτινάξεως τού τσαρουχιού, / και των άλλων τοσούτον καταπληττουσών, και εντυπωσιαζουσών το κοινό πολυπλόκων ρυθμικών κινήσεων-, // (ναι, επιμαρτυρεί, δι' όλων αυτών) ότι επιδεικνύει», (επαναλαμνάνω) **«Αδούλωτον Φρόνημα και Ελευθερίαν»!** // Ταύτα πάντα, έν τοςαύτη επιμελεία και παρατηρήσει, κατά τον (σμηλεύσαντα με μετ' αξιοθαυμάστου ζήλου και διδάξαντά με ενδελεχώς) Αείμνηστον, Κορυφαίον, Πρύτανη τής Πατροπαραδότου ταύτης (απ' αρχαιοτάτων χρόνων) Ελληνικής μας Μουσικής, Πολυσέβαστον καί Αεισέβαστον Καθηγητήν μου **Μανώλην Καλομοίρη** τόν Σάμιον, καί **Κρινώ** την Ίσαξίαν Θυγατέρα Αυτού. Αιωνία Αυτών ή μνήμη! // Τί σύμπτωσις Χρεωστική Απεράντου Ευγνωμοσύνης προς Αυτούς, ώς και πάντας τούς Ευεργέτας και Διδασκάλους μου! Ημέρα των Ψυχών! Ψυχοσάββατον σήμεραν, (22.2.2020). /// Πρό πάντων, **Δόξα, Τιμή, Προσκύνησις και Λατρεία, τώ Ευεργετήσαντί με, Προνοητή, Δωρεοδότῃ**, αλλά καί, το κεκμηκός* -και απηυδηκός* - γήρας μου, περικρατούντι, **Θεώ! Είη το Όνομα Κυρίου Ευλογημένον και Δεδοξασμένον είς τούς αιώνας. Αμήν!**

***Τό «κεκμηκός» γήρας, σώμα:** Από το ρήμα «κάμνω» = κουράζομαι πράττων τι, αποκάμνω, καταπονούμαι, καταβάλλομαι, ηττώμαι, ασθενώ (είμαι άρρωστος) και μεταφορικώς πάσχω, θλίβομαι, στενοχωρούμαι.

Έν τη Υμνολογία, στην περίπτωση τού Υπεργήρου Δικαίου Συμεών τού Θεοδόχου (Εορτή τής Υπαπαντής), απαντώμεν που τό: «Πώς σύ Γέρων κεκμηκός, κατέχεις έν χερσί τον Ιησούν»;

***Τό «απηυδηκός» γήρας, σώμα:** Από το σύνθετο ρήμα (από+αυδώ), (αυδώ=μιλώ), ήτοι «απαυδώ» = «παύω να μιλώ», «μένω άφωνος», και μεταφορικώς (εγγιζόντως προς το ρήμα «κάμνω») δεν αντέχω, αγανακ(χ)τώ, αδημονώ, αποκαρτερώ, βαργεστίζω, χάνω την υπομονή και τίς αντοχές μου.

Ιερέυς Ιωάννης Νικολόπουλος

ΚΑΛΑΜΑΡΙΑ

22.2.2020